

ominibus, ac tanta velis, quando beneficiorum, an et per se amato amicitia, quae omnia sunt in attrito respectu Dei offendit. R. 2. Talis rebellis non est dignus ex talis actus, ut admittetur ad amicitiam Regis, c. non est dignus ex tali illius actu tamquam dispositionis, qui posuit. Reg promulgit veniam propter alienigenitus merita vel intercessionem, verb. gratia.

⁸ Objet. 5. Dolor ad Sacramentum requisitus debet esse detestatio peccati prout est offendit Deus: ergo prout peccatum est malum Deo. Et Ideo Th. 3. p. 98. art. 3. dicit ad veram penitentiam pertinere deferre peccatum, in quantum est contra Deum. R. Debet esse detestatio peccati prout est offendit Deus ut fuisse boni, ut premiatus per aliquis uterius merita vel in inferuentem, vero, grat. alterius Regni, neg. Nam vero Deus promisit, quod possita attritione cum Sacramento vellat dare veniam, non ex vi vel mentio attritionis secundum se; sed ex vi attritionis cum Sacramento, cui infinita Christi merita privilegium illud impetrarunt.

Objic.8. Habitus fidei, & spei non recuperatur a peccatore; 872
nisi pravio actio fidei, & spei: ergo nec habitus charitatis, nisi
pravio actu charitatis. Hoc argumentum vocat Palav. validissi-
mum. R. Si argumentum valet: ergo etiam habitus, v.g. tem-
perantia, & reliquias virtutum non recuperatur a peccatore;
nisi pravio actu temperantia, & reliquias virtutum, quo a-
parte falluntur. ergo argumentum illud non est validissimum;
sed prolix nullum. R. 2. n. conf. Actus fidei & spei praequar-
iuntur ante Sacramentum Penitentiae, non oculis per Sacra-
mentum.

Obit. 5. Malfitum peccati confitit in hoc, quod homo creaturam amet pro Deo: ergo dispositio ad remissionem peccati debet esse talis, ut hominum Deum amet pro omni creatura. Conf. nam peccator habet creaturam pro fine, cui: ergo ut convertatur, debet iterum habere Deum non fine, cui: ergo amare Deum proprius Deum ipsum.

nita Christi merita nobis applicanda per Sacramentum, voluit hoc fieri per illud ipsum Sacramentum, quod non fiebat ex voluntate eius, quem habet premitens.

Inf. 1. Qui per peccatum convertitur a Deo ad creaturam, illae creaturem preferit Deo: ergo qui per premitentiam convertitur a creaturis ad Deum, illae Deum preferat omnibus creaturis: atque atritus non prefaret Deum sibi ipse; sed hoc fit per solam charitatem: ergo atritus non convertitur ad Deum. R. Peccans, creaturam in te non prefaret Deum in se, scilicet enim preferat Deum esse infinito digniorum omnium creature; sed fruitionem creature preferit fruitioni familiare. Propter omnes creaturem convertitur a creaturis ad Igitur practice certa? R. S. i. Negat Le Dron d.4. c.4. led plurimi amici, nam Amicus d.12. n.12. & Eliphas g.39. art. 8. vocant indubitatam, Ardeik tom.2. p.2. rr.1. c.3. g.2. 21. dicunt videtur ita secundum, ut amplius de ea prudenter dubitari non possit. Tann. d.6. n.68. Con. de Sacram. g.62. n.37. vocant fatis certam. Prepos. Prado, Salas, Viva, anno 1711. Francoturci reculus, in q. prodomina n.30. moraliter certam. Suar. Leff. Rayn. Fernand. Diana. Martimon. Perez. Mendoza. d.4. g.2. p.1. Cattr. t.2. p.7. n.1. Dicat. d.6. n.145. Ills. 22. abolute certam. Card. de Lugo d.7. n.137. Spor. Bofo, communem & certam. Filluc. Oropeza. Heyne. d.2. n.2. Francol. de discip. pan. l.2. p.6. S. certam. In præ-

Dei. Et similiter qui per atritionem convertitur a creaturis ad Deum, illi frumentum Dei, quem vult ut finem ultimum, praeferat frumentum omnis creature; hoc autem fit fine charitate.

In 12. Qui sibi amat divitias, plusamet se quam divitias: ergo qui sibi amat Deum, plus amet se quam Deum, hoc autem est iardinorium. R. n. conf. qui sibi amat divitias, vult illas ut purum medium fax felicitatis, e contra qui sibi amat Deum, vult Deum ut finem ultimum, quo felix sit: ergo non excluditur, quia plus amet Deum, quam se. falsoem per alium actuum concordantem.

inx 22. d. 41. Francol. de despl. pon. 1. t. 6. n. 5, certam in praxi. Fr. Lugo, Bonet, Mal. Le Dom tutam in praxi. Averla g. 11. d. 44. tutam pot. Trid. Gorm. n. 44.8. practic & indubie certam. Eltrix & Cardenes certam & omnino tutam. Leader a 55. Sacram. Paulus de Palatio, Seraphinus a Conceptione vocant certissimum. Bonapcl. & Arriaga d. 17. n. 25. dicunt videri habere esse de fide, Moya d. 5. q. 1. n. 7. dicere effe veritatem inter fidem dogmate numerandom, nro. adit. effe certitudine effe tenendum. Stoz. 1.1. p. 2. n. 39. vocat en. fide catholica certam. Medic. Bellarm. Requef. Fagund. Abelly. G. Sanchez. Palq. & ali cuncti.

Infr. 3. Attrito ex amore concupiscentiae habet peccatorum profane, cui ergo non convertit peccatores ad Deum; sed ad seipsum. R. Ergo non convertit peccatores ad Deum, & avertat imperfekte, n. hoc ipsum enim, quod relipiat Deum, & avertat peccatores a peccato, quod peccatum avertetur a Deo jam iterum convertit peccatores ad Deum. Et ratio a priori est quia quamvis amor concupiscentiae convertat nos ad nos ipsos tanquam ad finem proximum, cui, tamen non silitimus in nobis tanquam in fine ultimo, sed manemus vel habita, vel per alium actum, saltem quo tempore ordinamus ad Deum tanquam finem ultimum, cui, in quem nunc ille amor concupiscentiae tendit tanquam in finem, qui non excludente alteram relationem ad Deum tanquam ultimum finem, cui, quamvis ipsa de facto iu non referat, hoc autem sufficit, quia sicut per peccata ita convertitur ad creaturam, ut ex amore creature velim facere aliquid, que privemur Deo, sic per attritionem ex amore concupiscentiae ita amansu honestatem aliquam cretam, v.g. qua reluet in desiderio allequigenie beatitudinis vel declinans gehennam, ut defensum peccatum, quo privati sumus Deo, vel minusquam amplius facere aliquid, quo privemur Deo: ergo sufficienter convertimus ad Deum.

facit, ut fugiat, eo quod timeatur pena ab illo. R. Timen
fine amore concupiscentia, & fini proposito servando omnia pre-
cepta illius, qui timetur, non convertit ad illum, transfat;
timor habens adjunctionem amorem concupiscentiam, & propositum
servandi omnia illius precepta, adeoque & illum suo tempore
amorem super omnia, ille non convertit ad eum, qui timetur,
natis autem timor est nostra attrito.

Insp. 5. Aristeles 2. Rhetor. c. 4. ait, Nemo eum, quem mentis, amat. R. Nemo eum, quem cum in honore feruitate metuit, amat, & quem sine honesta feruitate metuit, artamen feruillet, subtilitudo, non amat amore perfecto amicitie, de qua ibi agit Aristoteles, c. namquam amat amore concupiscentie, n. & experientia docet oppositum, nam honesti servi & timent, & amant dominos, quos etiam offendere volunt.

871 amant dominum, quos etiam ostendere nolunt.
Objec. Si rebellis petens venit a Regre dicetur, doleo de rebellione, non gratia tuis, sed proper me, ne me punias, interim pergetur non habent benevolentiam eis Regem suum, dignus non esset, ut ad eum amicitudinem admitteretur: ergo nec peccator per solam attritionem se convertens ad Deum. R. I. Dato ant. n. conf. nam talis rebellis si loquens preferret contemptum personae regis, non introplicos est cor illius, quod non esset ad attritum perfida Regis. Quod si supponas absit hunc contemptum, & ait istius rebellis esse honestum, sum demque rebellum in corde dolere de offendo Regis, demete petere cum libi reconcilian, pratum esse im posterum ei servire in o-

enum probabilis a probabili etiam practice (3), & rursum probabili utrumque a moraliter certa, aut etiam plus quam moraliter certa, sententia autem de sufficientia atrocioris est practice probabilis, & moraliter certa, atque ut ego puto, plus etiam quam moraliter certa. Accedit apud Confessores predictarum propositionum actum fuisse in terminis propriis de sufficientia atrocioris, atque ex confessio omnium, qui aderamus, sententiam communem manifeste incolorem. (4)

Objic. 1. Multi ante & post Trid. tententiam contentiostritatem, uti constat ex dictis a n. 86, ergo est interficeprobabilis. Deinde pro rationes multas ex Trid. adducit Pal. in dictis Concilii veritatisimis: ergo etiam est interficeprobabilis: *pro* tentia pro attritione non est certa. *Conf.* nam Platelius, licet acerrime fieri pro attritione, dicatur sententiam sibi habere aliquam moralem certitudinem, tamen n. 716 agnoscit probabilitatem in opposito, quam etiam agnoscit *Ouedo de iustitia*, *contr.* 1. n. 109. R. I. Quamvis concederemus sententiam Adversariorum esse probabilis, tamen non est obligatio eam sequendi, quia feneundum dicta in p. 1. n. 119, non est obligatio sequendi eam sententiam, per quam administratio vel suscepit. Sacramenti fit obnoxia timis scrupulis, & difficultibus: atque per sententiam Adversariorum administratio, & suscepit. Sacramenti fit obnoxia timis scrupulis, & difficultibus, nam si regurgitata cur-

Ex hoc Decreto sic formatur argumentum: dicere opinionem, quae requirit dilectionem, esse ab solito improbatum, est eam atticere centuria, injurya, & contumelia; sed hoc prohibet Alex. VII. ergo R. Decretem expresse loquitur de illa tantum opinione, quae requirit aliquam dilectionem Dei in atritione ex metu generis concepta: hanc autem opinionem nos oppugnamus; sed fatetur aliquam Dei dilectionem esse necessariam, unde ex hoc Decreto confirmatur illa, quae diximus. Itaque dict. ant. tentationis requirent aliquam dilectionem non potest dicti absolute improbabili, c. requirent dilectionem ex motivo charitatis, n. Sed nec est centuria dicere opinionem aliquam esse improbabili, ut dictum est l. 1. n. 199. ac prater Hurt. & Lugo de fide d. 20. n. 103. docet Vives ad prop. damn. in Praf. quidquid contradicunt L. Drus & Amicos De Deo d. 19. n. 14. Propter tamen centuria, si dicteretur temeraria, nam dicere improbabili, tantum est afficer, quod careat gravi fundamento, quamvis ob rationes apparentes posfit bona fide, & invincibiliter a viro intelligenti, & prudenti defensum tamquam vera: e contra dicere temerariam, et dicere, quod vel contra se habeat tales rationes, vel ita careat ratione pro se, ut nemo intelligens & prudens posfit eam bona fide & cum invincibili ignorantia defendere. Totem eritis enim sonat, vel ex parte intellectus inconfutabiliter precipitantiam, vel ex parte voluntatis inordinatum impetum five passionem, ut exprimit docet S. Th. 2. 2. q. 53. ar. 3. ad 2. quorum neutrum sonat. *Totem probabilitas.*

¹⁴ (1) Ferreus sit, oportet, qui teneat se, dum ea legit, quia in hac verbo commentator Concilia T. IX. Th. Chir. p. 202. Nam primo ait: si animo concusci Belgæ erant ob damnationem prefatae thesis, evidens est Belgæ ratum habuisse, in eadem thesi concusculi fuisse sententiam attritionis servilis: deinde exclamat: quid? affliguntur, concursum, dum prodeunt a Romana fede oracula, qui aberrations nostras patetacunt.

¹⁵ (2) Pontifex non prohibetur offici una censura vel injurya nisi judicaret esse probabilem. R. 1. Opinio, quam prohibet offici censura, est vera, nam est illa, qua re quirrit aliquam dilectionem, hinc admitto, quod agnoscatur eam esse probabilem. R. 2. negando aliquid, ab hoc enim arbitratitur, & expresse dicere id est prohibere, ut compescantur diffidia, que violent charitatem & pacem.

&c. Pudet reliqua describere, ne exemplis P. Concilia parum honorificis in ipsum stultissimas istas declamationes intromiscamus. Interea hoc ajo, neque evidens esse, Belgas fuisse concilios, potius enim *Epsilonis* pote timere, ne Belga ex ea damnatione illius propositum concuteretur, quia revera fuerint conciliis, non tan concilios solari, ut existimat *Concilia*, quam in antecessum monere, non forte concuterent; ne etsi consulti sunt, quidam peccasse Belgas in *Apostolicam Sedem*, non enim concutiebant illi dolore, quod aberrations sua patet, sed folicitudine, quid sibi revera agendum esset post eam damnationem, ac dubio, non sententia sua de attributione illius damnationis etiam fortassis comprehensa: id enimvero, reverentis potius animi est in *Apostolicam sedem*, follicite expiriare, quid ab ea damnatum fuerit, ne ab ejus *confunditione* vel *Iterno iraue* dilocatur.

Inf. 3. Pontifex expressè addit, Donec ab hac *Sancta Sede* fuerit aliqual in re *de redefinitione*: ergo cum hoc Decretum emanaret post Trid. sequitur in Trid. nihil esse afferatum pro sufficientia attritionis. R. sequitur nihil esse afferatum authenticam definitionem in *Canonibus*, c. nihil esse afferatum dogmatica per doctrinam in *Capitulis*, ex qua moraliter certe liceat inferre sufficientiam attritionis; n. conf. nam veriter ut doctrina nostra fit privativa certa confundendae sufficiente, non est opus, ut sit authenticata per *Canonem Concilii* tamquam de fide necessaria; sed fatis est, quod ex infallibili Ecclesiae doctrina colligantur per dictum recte concludentia, similique clare dissolvantur argumenta oppositi, hoc autem iudicio nos fecisse. (1) Ex dictis
*(1) *Alexandri Decretum confirmatis super Benedictio XV.*
* de Syn. Dicr. I. 7. c. 12. n. 9., ubi post recitationem, *laudatum*

fancionis vel latrone unguec discedas.

(*) *Qua bona fide dici hoc potest, exclamat Concinia p. 201. si propositio limitatissima est? Certe in hac proposito sunt clausulae ita refringentes: nisi id veter lex, conventione &c. Dispergam, si magis ridiculare effutre posse, qui Diabolus a limine salutari. Sunt in ea propositione clausulae aliquae refringentes; sed tamen potest propositio dicti limitatissima refutari atque clausulae prætermissa. Enimvero non de quacumque illuminatione, & univerfitate loquitur Esperanza, sed contracta ad indistinctiōnem speculative tantum probabilis a probabili etiam practice &c.*

* que Alexandri Decretum subtili Ponit: eaveant prouide Episcopi, ne in suis Synodis, aut in instructione Sacerdotum, quam Synodis quandoque attinxunt, aliquid decernant, aut de Attritionis mere servilis ad Sacramentum necessitate sufficiuntia, aut de amoris falso initialis necessitate. Adhuc quippe sub iudice sis et, adhuc impune pro una & altera tententia dicucagur. Etiam in Catechismo, quem Romanum Concilium Benedicti XIII. anno 1725. habuit Tit. 22. c. 3. presribit, similes leges. Quale di quali due doloni è necessario per la Confessione? Il sentimento oggi comune è, che il dolore perfetto, o Contritione. Abiutorum, non necessaria, ne la Confessione.

(3) Infinatur ergo *Esparsa*, sententiam de attritione si practice probabilitas tantum fuisset, non fuisse damnandam; pugnat ergo cum *Esparsa* P. La-Croix, qui ait: Sententia nostra, si effet tantum probabilitas, aut etiam probabilissima, coninqueretur damnatione i. prop. per Innoc. XI. Sic Conciencia l. c. p. 201. Miror autem, cum, qui diuideat Christianae Theologie tomos in vulgus emittat, docendum esse, probabiliteram practicam non certum esse, ad determinatam, sed vagam, & juxta diversitatem materialium diversam. Itaque in subiecta materia probabiliter practice sententia non est tantum probabilitas, aut probabilissima, sed moraliter certa. Itaque nulle *Esparsam* inter, & auctorem nostrum antologie.

(4) Ad hoc, in quibus vis sita potissimum est *Esparsianum* testimonium, nihil additum *Concina*.

Contrizione, è buona, ma non necessaria per la Confessione: Basta il dolore imperfetto, cioè l'attritione, o pura, già spiegata di sopra (*ex gehennae metu*) o *AL PIU* quella ch'è congiunta con qualche principio d'amore benevolo verso Dio: il che riman finora indeciso dalla Santa Sede. Videant ergo moderni quidam Attritionis insectatores quantum ab Apologeticis sedis econtra abfir, dum plenis, ut ajet, bucis inclinatis, Attritionem ab Innocencio XI. *fuimus damnatam, itaque evidens esse*, temerarii esse, & siue falsi prodigos, qui ejusmodi doliti fidam, altius id genere plurima. Sed de his abindeat disputatum est in hystoria Literatura Italica T. 2. pag. 62, & seqq. T. 3. pag. 114, & seqq. pag. 622. & T. 4. part. 3. in Epistola ad P. D. Rotignium & Prioriensi Cassenfem.

S. 3. *Colligimus sequentia*, 1. Cum Sacramento sufficiat attrito, non tantum conceperat ex consideracione sursumducit praescribitur.

In p. 1. Saltem tententia requirens dilectionem non poterit dici abfolute improbabili: ergo si abfolute probabili, & consequenter opponita non est practice certa. Prob. antea quia Alex. VII. feria 5. die v. Maii 1667. edidit hoc Decretum.
SS. GRAV. N. ALEXANDER Scholapio *VII. cum accepit non solum animi meroe Scholapio quodam acius, nec abfoliendum scandalum inter se contendere, tam illa attribuit, que cont-*
Theol. a P. Zachar. Iacob. Tom. II.

Secundum: *P. Conciu., ut diximus, ultra fastigia, sententiam de dolore precedente solam absolutionem esse VALDE PROBABILEM: & tamen ut ipse etiam rectificat, illa non potest deducit in praxim, ut docuit etiam P. La-Croix. Ergo illa sententia VALDE PROBABILIS non est PROBABILIS PRACTICA: immo PRATICE IMPROBABILISSIMA, & FALSISSIMA. Ergo etiam ipse tenet distinguere PROVABLE SPECULATIVUM, & PROBABLE PRACTICUM. Cui ergo tam sepe tridet, & infelicitur in Probatibilis prefatam distinctionem?*

Obligatio. 1. Dolor particularis de peccatis commissis & non remissis sufficit ad Sacramentum Penitentiae, secundum dicta n. 671, ergo etiam propositum particularis tali dolori respondens, quo statu non relabi in peccata commissa. *Prob. conf.* Ideo sufficit ille dolor particularis, quia voluntas non affectata ad alia peccata, quavis ea positive non detestatur, & aliunde non ponitur, ut obex gratia, sed quanto simili adeit propositum particularis voluntatis etiam non est affectata ad alia peccata, nec ponitur ullus obex gratia: ergo Relp. n. conf. Ad prob. n. maj. sed ideo sufficit, quia alium non requirit Christus, qui requirit alius propinquum, ut colligimus ex autoribus & rationibus alii.

Iust. Saltem si dolor sit ex motu universalis, sufficit propositum particularis de non iterando peccatis commissis. R. Hoc quidem est probatibilis, quia cum virtualiter habetur propositum universalis respectu omnium, includit in dolore universalis; at tamen in praxi adhuc videtur elicendum formale propositum universale de cavadis omnibus mortalibus, quia secundum dicta n. 890, non est certum, quod sufficiat propositum virtualis.

Obligatio. 2. S. Th. 3. p. 90. art. 4. O. ait: *Pertinet ad penitentiam, ut defensio peccata præterita cum proprio immutandi vitam in melius; ergo s. Th. ad penitentiam tantum requirit propositum emendandi peccata commissa, & consequenter ad Sacramentum Penitentiae non requirit propositum universalis cavendi omnia mortalia possibilia, quia peccata, quae quis non commisit, non potest velle emendare, ut per se patet. R. n. conf. nam i. lib. loquitur non de Sacramento, sed de virtute penitentiae, coquas utique aliquis actus est detestatio & propositum emendandi peccata commissa, nullib[us] autem dicit tale propositum sufficere pro Sacramento Penitentiae.*

2. Per propositum immutandi vitam in melius intelligi potest etiam propositum emendandi vitam, ut habeat Esp. supra; sed contra hoc propositum movunt difficultatem Arr. d. 28. a. 9. 20. & Dic. a. 20. cui non fatis obviavit Lugo: quafio enim est de dolore & proposito, non tantum circa illam frequentiam seu multitudinem emendandam, sed etiam circa ipsam venialis, quia quavis mortaliter non possit.

3. Stephanus a S. Paulor. 5. d. 5. n. 113. dicit sufficere, si habeat propositum conditionatum, seu desiderium caveri totam collectionem, si est possibile: quia revera tota collectio ipsi displicet ex vi huius penitentie. Hinc Palav. n. 292. dicit ad propositum hic sufficiens requiri quidem desiderium, attamen non spem cavedi omnia: desiderium autem habere potest inquit Averla. Rhodes, Bolco n. 245, quia potest physice caveri, quavis mortaliter non possit.

4. Lugo n. 133. dicit sufficere, si dolet de tanto numero, ac 910 proinde proponat illam frequentiam emendare. Et hoc inuitat etiam S. Th. lupa, dicens debere habere propositum se preparandi ad minima venialis; quia nempe est specialis inhonestitas in repetita illa frequentia, que est in singulis ipsi peccatis. Idem volumen Tamb. n. 9. & 10. Spor. n. 97. Palav. n. 289. dicentes sufficiere, si proponat aequali tempore non committere tota venialis, sed emendare multitudinem, ut habeat Esp. supra; sed contra hoc propositum movunt difficultatem Arr. d. 28. a. 9. 20. & Dic. a. 20. cui non fatis obviavit Lugo: quafio enim est de dolore & proposito, non tantum circa illam frequentiam seu multitudinem emendandam, sed etiam circa ipsam venialis, quia frequenter illam constituant: hinc

5. Spor. n. 338. ait magis expedire confiteri & firmiter proponere caveri paucula venialis, v. g. que sunt graviora vel radices aliorum, aut contra qua hic & nunc confitens sentit se magis moveri: Sic inquit Gob. t. 6. n. 224. si mentitur es, quandoque eum, quandoque finca causa, sufficit propositum impotestum non intendi finca causa, quia gravius est mentiri finca causa, quam cum causa, v. g. ut impedita rixas, ut profis proximo. In militem sicut dicitur Epi. lupa sufficere dolere de magnitudine venialis: hi tamen Auctores non satisfaciunt illi, qui doleret de omnibus venialibus, & proponeret caveri omnia: hinc

6. Arr. n. 22. & Bolco n. 245. recte dicunt: si potes habere propositum sufficiens ad remissionem omnium, si doleam de illis, que feci, & proponam caveri familiam, nam sicuti non feci omnia possibilia, sed tantum aliqua, sic latius erit proponere caveri familiam, quia quavis sciam me non posse caveri omnia possibilia.

7. Redet etiam notari Suar. supra, & Tann. d. 6. q. 6. n. 20. 912 duplicit etiam venialis, alia plena deliberata, & hanc omnia possim moraliter vitare, ideoque postum proponere illa omnia caveri, quidquid contradicat aliqui cum Bolco a. 202. Alia sunt semideliberata, & circa hac sufficiet dolere, quod facta sunt ad imponendum velle adhibere diligenter pro illis faltem minusdolis, quantum humano modo fieri poterit. Ex dictis

Colligimus Cas. Laym. & Caffr. lupa, item cum Tamb. n. 14. propositum de mortalibus in hoc præcipue differre a proposito de venialibus, quod propositum de mortalibus debet se extenderet ad omnia, etiam collective sumpta, non item ad omnia venialis, nequidem distributive. Addant idem Auctores, propositum respectu mortalium debere esse magis efficax, quia relapsus in venialia non est ita noxius, neque occasiones ita sunt evitabiles. Inde recte inferunt, facilius est ab solvendo, qui sepe redunt cum iidem venialibus, quam qui cum iidem mortalibus. Quod autem illi omnes, excepto Caffr. doceant, etiam consentient Palav. n. 292. non esse obligacionem proponendi fugere occasions proximas venialium, in hoo puto non esse audiendos, ut dixi l. 5. n. 283. nam qui valit periculum proximum peccati venialium, censetur velite peccatum veniale, & contra qui praecipit, ut item veniale, etiam præcepit, ut item illud, quod mortaliter certo me inducit in veniale: inno quavis estet tantum probable periculum proximum, ne induceret in veniale, adhuc reserer sub veniali illud fugere, quia hoc ipsum probabile periculum est præfens malum anima, quod ex charitate teatne cavere, ut pluribus dicitur et l. 5. n. 257.

Quandoman dubium sit, vel celeri debet defere propositum sufficiens, ideoque debet negari vel suspensi absoluere, præterim in recidivis & constitutis in occasione proxima peccandi, dicitur a. n. 1819. 1831.

D U B I U M I I .

Qualis Confessio requiritur?

A R T I C U L U S I .

An debet esse integra materialiter?

7. R. Esp. Ad Confessionem, per se & ordinarie requiritur intergritas materialis, fita in eo, ut poliquam diligentius te extuleris, & conscientia tua finis & latratus (ita loquitur Trid. seqq. 14. c. 5.) exploraveris, confitearis omnia mortalia, memoria occurras, nondum confessa, coruque numerum & circumstantias, quae speciem mutant. Patet ex Trid. l. c. & el.

8. *est certum. Ratio est, quia alias nec judicium sacramentale recte administrari, nec aquitas in processu statim servari potest.* „ Dicitur I. Per se, & ordinarie, quia per accidentes & extraordinaire, sufficit integritas formalis, v. Dub. seq.

„ Dicitur II. Numerus: intellige certum, qui si non constet, dicit probabile, addendo, plus minus. Quod si deinde deprehendas te errasse, non teneris iterum confiteri, nisi notabiliter fuerit major, Fag. Sanch. Hurt. contra Regin. Fill. & Sa, qui dicunt, verba illa, plus, minus, tantum extendi ad unum vel

„ duos supra numerum indicatum: Sed quavis hoc fit verum in numero parvo, & denario v. g. non tam in aliis, v. g. centenario, millenario, &c. quia verba illa non habent sensum absolute, sed respectum ad numerum, cui adduntur, qui quanto fuerit major, tanto etiam major verbi illis intelligetur, dummodo

„ tamen sit parvus respectu alterius, cui adjungitur, quod prudenter arbitrio attendendum est. Ita Dian. p. 3. t. 3. R. 174. ex Nav.

„ & Item Lug. d. 16. n. 94. Quod si autem nec probabile habet, dicenda est, si confitetur peccandi, tempus & frequentia in die, leptonima, mensa vel anno. V. Fill. t. 7. c. 4. n. 82.

„ Dian. p. 3. t. 4. R. 94. Gap. Hurt. d. 9. diff. 5. Lug. n. 79.

„ Dicitur III. Quae speciem mutant: quia eti probabile fit, quod docent Suar. Con. & alii, etiam eas, que notabiliter in ea-

dem specie aggravant (hoc est, que juxta cuique conscientiam excedunt ordinarium peccandi modum) esse explicandas, observationem altam in reponit, contra tamen sententia, quam ex

ex T. Th. Silv. Navar. docent Valiq. Reg. Bon. Lug. l. c. 3. etiam probabile est, & ruta; fatem si excipias. I. Gradus confitentia in incertu. 2. Quantitatim furti, injuria, &c. que

egent satisfactione. 2. Quando una acta plures sunt occisi, vel infamati, vel apud plures. 4. Odium diuturnum: quia tunc plures plures aucti fieri. V. Regin. l. c. 3. Peccatum inter Confessarios & penitentem. V. Fill. de imp. mat. c. 5. q. 5.

5. Si circumstantiam inveniat censuram, vel reparationem, vel ad necessarium ponitentis directionem a Confessario prudenter interrogetur. Unde refutes

„ I. Ad integratam confessionis prerequiritur diligens examen, pro capite ponitentis, temporis mora, & ceteris circumstantiis. Ad id autem sufficit diligenter mediorum, quem vir prudens in ardus negotios adhibet, vel qualiter mortaliter loquendo, docti & timorati adhibere solent, etiam qui putet, majoris diligentia plura se repertum, Bon. t. 1. c. 5. 97. Laym. l. 5. t. 6. 8. Post mediocrem autem illam diligenter non tenetur de anteacta vita ulterior cogitare; & si quid occurrit, quod videatur non esse in confessione explicatum, porsti sibi persuadere, cum ceteris id memoriam fuisse, Dian. R. 107, ex Sanch.

„ II. Examen hoc a confessario potest suppleri: quod tamen Suar. reprobat in confessionibus longis diligentiorum, eo quod impossibile fere sit, ut quis repeat rogatus omnia recordetur, & tantum admittit in rudibus, quos etiam monit Sanc.

„ Confessio, bona fide confessio, non nimis rogando de confessib[us] præteritis, nisi intelligatur aliquid necessarium definitio. V. Pagund. Dian. R. 89.

„ III. Non est necessarium peccata scribere, ne memoria excidat, ut contra Bon. docent Suar. Vaf. & alii: immo Sotus dicit, non confundendum, ob periculum evagationis. Melius tamen Laym. Con. & alii assertur, suffundendum esse; dummodo videtur ansietas nimis, propter quam scrupulosus prohiberi potest.

„ IV. Invalida est confessio non integræ ex ignorantia vel negligencia mortaliter cupibili, ut verius docent Suar. & alii communiter contra Sot. & Casum, quia Tid. requirit diligens examinationem, V. Non officit integratus, per se loquendo, si quis subinde gravius lapsus, id alteri prius confiteatur, & deinde ordinariu[m] venialia tantum (qui imprudenter id agere feret, prohibetur, aut reprehendit); nisi tamen ea occasione maneat in mortaliter cognito peccandi; aut idcirco, ut liberius peccet: tunc enim graviter peccabit, & ob delectum attritionis, confessio erit nulla. I. l. 5. Laym. Lugo d. 16. n. 57.

„ VI. Ex circumstantiis minutibus, illa tantum explicandis, sunt, que vel omnino tollunt malitiam, vel ex mortali faciunt veniale, ut parvitas materiar, indeliberaliter &c. (v. g. si die 22. Veneri ignorans comedies carnes) vel aliqui notabiliter mutant judicium Confessari, fatem quadam speciem.

„ VII. Ad fervandum integratam confessionis peccata mortalia (loquendo de dubio proprio dicto) sunt aperte, da, ut docent Suar. in 3. p. 4. d. 24. l. 9. m. 7. Sanch. Dian. Lug. n. 63. Bon. d. 3. q. 5. f. 2. p. 20. d. 4. & alii communiter contra Confessarios, qui cogitare si solvere nimis magno canone, hec enim potest amare singulas personas Monasteriorum, & tamen non impetrare malum. Signum autem, quod impetreret roti simul ei, si non impetraret singulus, si inde absenter, ideoque tum enim non satiscit dicendo, habut voluntatem forniciandi, si enim significat tantum voluntate cum una vel semel.

„ VIII. Qui uno acto detraxit tribus, secundum dicta l. 5. a. n. 149. feceat tria peccata, vel factum contraxis tres numero malitias in confessione exprimendas, ut haber communiter cum Averl. l. 14. attamen non debet confiteri te detraxi, neque etiam sine addito le fecisse decies, & dicit le decies decies vel undecies circiter, Dic. a. 21. Stor. l. b. 1. n. 93. Sepe tamen excusat penitentia per simpliciter vel bonam fidem, ex qua malum plus dicere quam minus; si tamen Confessarius hoc advertat, moneretur, ne id faciant, sed dicant, sicuti etiam in conscientia, Averl. g. 10. l. 2.

12. Quod si aliquis ita judicatis sit confessus le decies fecisse, & potesta judicet te factum tunc fixies, nec et opus hoc potest dicere, quia decies sunt sex & amplius, Lugo, Dicat. d. 9. n. 112. Averla super, qui putat, si dixerit ter circiter, & potesta refici se factile determinare ter, teneri itemum copiteri ut certe ter, quia prius confessus erat ut dubium.

„ IX. Qui uno acto detraxit tribus, secundum dicta l. 5. a. n. 149. feceat tria peccata, vel factum contraxis tres numero malitias in confessione exprimendas, ut haber communiter cum Averl. l. 14. attamen non debet confiteri te detraxi, neque etiam sine addito le fecisse decies, & dicit le decies decies vel undecies circiter, Dic. a. 21. Stor. l. b. 1. n. 93. Sepe tamen excusat penitentia per simpliciter vel bonam fidem, ex quam malum plus dicere quam minus; si tamen Confessarius hoc advertat, moneretur, ne id faciant, sed dicant, sicuti etiam in conscientia, Averl. g. 10. l. 2.

12. Quod si aliquis ita judicatis sit confessus le decies fecisse, & potesta judicet te factum tunc fixies, nec et opus hoc potest dicere, quia decies sunt sex & amplius, Lugo, Dicat. d. 9. n. 112. Averla super, qui putat, si dixerit ter circiter, & potesta refici se factile determinare ter, teneri itemum copiteri ut certe ter, quia prius confessus erat ut dubium.

„ X. Qui uno acto detraxit tribus, secundum dicta l. 5. a. n. 149. feceat tria peccata, vel factum contraxis tres numero malitias in confessione exprimendas, ut haber communiter cum Averl. l. 14. attamen non debet confiteri te detraxi, neque etiam sine addito le fecisse decies, & dicit le decies decies vel undecies circiter, Dic. a. 21. Stor. l. b. 1. n. 93. Sepe tamen excusat penitentia per simpliciter vel bonam fidem, ex quam malum plus dicere quam minus; si tamen Confessarius hoc advertat, moneretur, ne id faciant, sed dicant, sicuti etiam in conscientia, Averl. g. 10. l. 2.

12. Quod si aliquis ita judicatis sit confessus le decies fecisse, & potesta judicet te factum tunc fixies, nec et opus hoc potest dicere, quia decies sunt sex & amplius, Lugo, Dicat. d. 9. n. 112. Averla super, qui putat, si dixerit ter circiter, & potesta refici se factile determinare ter, teneri itemum copiteri ut certe ter, quia prius confessus erat ut dubium.

12. Quod si aliquis ita judicatis sit confessus le decies fecisse, & potesta judicet te factum tunc fixies, nec et opus hoc potest dicere, quia decies sunt sex & amplius, Lugo, Dicat. d. 9. n. 112. Averla super, qui putat, si dixerit ter circiter, & potesta refici se factile determinare ter, teneri itemum copiteri ut certe ter, quia prius confessus erat ut dubium.

12. Quod si aliquis ita judicatis sit confessus le decies fecisse, & potesta judicet te factum tunc fixies, nec et opus hoc potest dicere, quia decies sunt sex & amplius, Lugo, Dicat. d. 9. n. 112. Averla super, qui putat, si dixerit ter circiter, & potesta refici se factile determinare ter, teneri itemum copiteri ut certe ter, quia prius confessus erat ut dubium.

12. Quod si aliquis ita judicatis sit confessus le decies fecisse, & potesta judicet te factum tunc fixies, nec et opus hoc potest dicere, quia decies sunt sex & amplius, Lugo, Dicat. d. 9. n. 112. Averla super, qui putat, si dixerit ter circiter, & potesta refici se factile determinare ter, teneri itemum copiteri ut certe ter, quia prius confessus erat ut dubium.

12. Quod si aliquis ita judicatis sit confessus le decies fecisse, & potesta judicet te factum tunc fixies, nec et opus hoc potest dicere, quia decies sunt sex & amplius, Lugo, Dicat. d. 9. n. 112. Averla super, qui putat, si dixerit ter circiter, & potesta refici se factile determinare ter, teneri itemum copiteri ut certe ter, quia prius confessus erat ut dubium.

Madermus, nec videtur esse ratio dubitandi, supposito, quod una ex relatis attritionis certo sufficiat, maxime cum de omnibus equaliter loquatur Tridentum.

878. 2. Etiam sufficit euipendi attrito cognita, nec requiriatur ut existimetur esse contrito, idemque Suar. d. 20. f. 1. n. 20. Illf. n. 32. alioque cum Rayn. in Hierer. tom. 16. f. 1. p. 8. n. 21. & Moya n. 7, vocant etiam hanc illationem practice certam, quidam contradicere videantur Corduba & ali. apud Averlam. q. 11. f. 4. qui requirunt, ut existimetur esse contrito, requirunt autem, non ad valorem, sed ad fructum Sacramenti, ut ostendunt Suar. n. 7. & Card. in 2. crisi d. 2. n. 68. unde Sacramentum bona fide inceptum sit, non sit opus peccata vel confessiones repeteret, probabilitatum enim est valuisse, nec ideo alium Sacramentum exponetur periculo nullitatis, si peccata illa vel confessiones non repenterunt, quia certum est ad valorem confessionum sequentium sufficiere integratatem formalem, ut dicetur a. n. 14.40.

Objic. Tridentum etiam pro expressis motivis attritionis ex sp. primum aeterni vel beatitudinis, & tamen non dubitavimus de illius sufficiencia. Deinde Trid. ibi expedit, quod Ninivite temporae temporalis periculi penitentiam egerint, & misericordiam a Deo impetrant: ergo sufficienter inuenit etiam sufficie ad imperrandam veniam in Sacramento. Relp. Ad. 1. Hoc ipso, quod exprellebit attritionem ex metu gehennae, sat significat sufficiere attritionem ex sp. beatitudinis, tunc quia haec attritio est perfectio, tunc quia metus gehennae fatem plenarie movet, quia est privatio beatitudinis, idem enim videtur esse tunc privationem boni, & desiderare bonum, ut res Lugo d. 5. n. 132. 422. n. conf. nati secundum dicta n. 87. Trid. f. 14. de Pen. c. 4. in fine locu[m] de Ninivitis, non amplius habet sermonem de Sacramento Penitentia, sed iterum redit ad probandum principale intentum, quod erat timorem servilem polle esse honestum & supernaturale, quod inde probat, quia a Deo meruit liberacionem ab eversione urbis: certum enim est penitentiam illam servilem non meruisse remissionem peccatorum, cum neque est contrito neque attrito conjuncta cum Sacramento, & vix est credibile, inquit Hierex d. 2. n. 42. omnes Ninivitas, qui ab eversione urbis liberari sunt, etiam eo tempore esse a peccatis liberatos.

880. 4. Si igit[ur] videtur superesse prudens dubium de veritate notiori sententia, tenetur in administratione, & incepione Sacramenti procurare contritionem, ne fu[er]tio Sacramentum exponatur periculo nullitatis.

881. 5. Quantus aliquis judicet satius tuto progedi cum attritione, in praxi tamen confititum est, ut quantum ferat tempus & occasio, procurare a Confessori, & eliciatur a penitentia contrito, tunc quia est maximus meritus, deleretur multum etiam de penit. tunc quia licet aliquis contendat ad contritionem, forte tantum attritionem attingat: ubi & contra si voluntarie sitas in infinitis alismotivis, praefertur penit. signum est animi non fatus converteri ad Deum, elique credibile sapientia in talis homine remanere fervilitatem, sive occultum affectionem non defenseri peccatum, nisi incombret poena.

882. 6. Si quis potest conatum non fatus advertit vel in penitente, vel in scipio contritionem, dummodo moraliter certus sit de attritione, tuto procedit, etiam secundum p[ro]l[oc]o[rum] Quodammodo, quia non relinquunt sententiam tuitionem, cum moraliter etiam ibi sequi non possit; sed potius censeatur necessitas procedendam secundum minus, attemen fatus tuum.

883. 7. Cum difficulte sit conture pro ex mortivo bonitatis Dei, in praxi non expedit excludere alia moriva, v.g. dicendo, doleo, non quia amisi premia vel merui penas apud Deum, sed pro ideo, quia Dei summa bona duplicit[er], &c. commander enim fallum est, praetertim in hominibus secundum perfectio[n]em, itaque juvari debet voluntas omnibus modis, v.g. hoc modo, Doleo non tantum quia per peccata demeritis sum apud Deum premia eterna alia que bona, & contra meritos sum gehenna vel alias penas, fed etiam, & maxima ideo doleo, quia Dei summa bona duplicit[er], quia illi faci malum, qui propter infinitas suas perfectio[n]es est dignissimum non offendit, sed semper amari, coli, honorari, &c. Modum praeclarum penitentem per attritionem ex turpitudine peccati vel ex parte autem adducendi ad contritionem, proponam a. n. 17.23.

884. Q. 121. An haecdam dicta valent etiam de attritione metu paucorum temporum? Resp. Probabilissimum est, quod ad Sacramentum Eminentia iustificat attrito concepta ex metu paucorum temporum, etiam hujus virtutis, ut infligendorum a Deo: hoc tamen non est omnino certum. Pars 1. probatur, nam imprimis ita docent Auctores plani, & gravissimi cum Suar. Leti. Gran. Regin. Lug. Averl. Gorm. p. 1. n. 454. Diana p. 11. tr. 8. R. 42. Moya d. 5. g. 4. Cardena in 2. crisi d. 2. n. 70. Deinde rationes suis gravissimas, & quia Trid. f. 14. de Pen. c. 4. inter motiva attritionis sufficiens ad Sacramentum ponit ex metu gehennae, ubi per T[em] gehennam intelligentia pena eterna, per T[em] paucorum autem videtur praecondi ab extrema vel temporali. 2. Quia haec attrito ex metu paucorum temporum potest esse honesta, supernaturale & efficax, saltem respectu venialium, sicuti attrito ex metu paucorum eternarum est talis respectu mortalium. 3. Quia alias non possumus ex metu paucorum attiri de venialibus, cum non meruantur penam eternam, hoc autem videtur inconveniensum: ergo. Pars 2. etiam probatur, nam licet Gob. p. 6. n. 47, p[ro]p[ter] non esse dubitandum de attritione ex metu paucorum temporum, & Ariaga d. 11. n. 2. dicat esse omnino certum, quod sufficit saltem ex metu paucorum Purgatori, tamen universaliter de attritione ex metu paucorum temporalium negant. Cann. Palp. q. 92. art. 2. dub. 3. Hurt. apud Dian. p. 9. f. 9. R. 51. & talen attritionem vocat fulp[er]t[er] Con. d. 4. n. 20. idemque Card. n. 723. & Gorm. supra dictum sententiam illam de attritione, absolute ex metu paucorum temporum, non esse certam, sed videtur intelligere paucorum hujus virtutis. Ratio autem est, quia quantitas illa, qui confessio, emendatio, & penitentia non posse ad sacramentum teneri ad sufficiendum, & penitentia gehenna, vel fortasse per T[em] gehenna intelligit penam danni, per T[em] paucorum penam fensus in inferno. Quamvis autem talis attrito ex metu paucorum etiam temporalium potest esse honesta, supernaturale, & efficax respectu venialium, tamen aliunde non confitit certo, quod Christus voluerit sufficere certa alia attritio respectu venialium, quod non potest, nisi sit efficax, id est, tale, ut quādū exiliet, cum eo non possit componi voluntas peccandi, tum etiam

etiam quia dolor requisitus debet esse efficax: ergo similiter propositum, quod talis dolor includit vel ad quod determinat.

892. 2. Probabilis est ad Sacramentum Penitentia non requiri propotum formale sive explicitum, sed sufficere spirituale five implicitum, contentum in dolore universal, ut habet communissima cum Diana p. 3. t. 4. R. 116. Gorm. p. 1. n. 468. Probatur, nam imprimis ad dolorem efficacem non requiri propotum formale, ut tenuerit Maj. Medin. Vag. Vega, Lugo, & alii qui commentator cum Gonet. d. 6. n. 3. & Dicall. d. 2. dub. & quia licet aliquis nihil cogitet de formalis propotio[n]e, v.g. si statim post elicium dolorem sit decapitatus, seque cognoscit non habendum amplius periculum peccandi, si ferio detetetur & dolet de peccatis comitibus, dicetur conteri: ergo contrito non requiri formale propotum non peccandi de cetero, sed fatus erit, quod si virtuale tantum. Deinde quoniam talis dolor efficax sit virtuale propotum non peccandi de cetero, dñe contat, quia hoc ipso quod si ex motivo universalis efficaciter velit non sufficit, non esse peccatum, habet actum, qui quadu[m] ibat, sit incompossibilis cum voluntate peccandi, & quodcumque habet motivum, si hoc faciat me efficaciter detulat & dolere de aliquo peccato, etiam facit a me excludi voluntatem illius peccati etiam impotens: ergo sic detulat & dolens, habet actum, qui de se sit exclusivus peccati etiam pro futuro, qui hec habeat virtutem determinandam voluntatem ad formale propotum non peccandi, si de illico elicendo incideret cogitatio, hoc autem hoc intelligimus per propotum virtuale. Atque his habitus non est convincens ratio negandi talem hominem esse proxime dispositum ad abolitionem: ergo.

893. 3. Quantus probabilis est, ad Sacramentum Penitentia sufficere propotum virtuale, attamen hoc non est certum, hinc audiendas non est Cardenas in 2. crisi d. 2. n. 80. dicens supra omnem probabilitatem certum esse, quod sufficiat virtuale. Ratio no[n]ra est, quia ad contritionem efficacem de peccatis, & consequenter ad abolitionem requiri propotum formale; docent Cai. Sot. Cai. Gran. Rigel. Bellarm. l. 2. c. 6. alicuius gravissimi Autore apud d[omi]n[u]m d. 4. f. 2. qui fatet sententiam illam esse probabilem. Unde ad Sacramentum Penitentia absolute require propotum formale docent Hem. l. 4. c. 24. n. 2. Valent. d. 7. g. 8. pin. 6. sub finem, Tolet. in Summa l. 3. c. 4. §. Quinta est, Regin. l. 5. n. 8. Steph. t. 5. d. 5. n. 612. Hinc etiam Suar. d. 20. f. 1. n. 22. Tann. d. 6. g. 6. n. 16. Gob. f. 6. n. 203. Platel. n. 646. dicunt per se vel moraliter loquendo requiri propotum formale, quia, inquit Valp. q. 86. ar. 2. dub. 4. n. 7. post cogitationem de vita præterita necessario consequitur propotum de futura, unde etiam Lag. d. 5. n. 97. sententiam, quae requirit propotum formale, non improbat, immo vocat communiam Theologoram, Aversa autem q. 2. f. 12. Gov. n. 208. alioque dicunt esse faltem de præcepto, ut eliciatur propotum formale, nisi excusat defectus temporis vel inconfidencia, ut habet Nat. in manu[m]. l. 1. n. 11. Non delunt rationes probabiles, quarem præcipua est, quod Florescentum & Trid. item SS. PP. dum explicit partis hujus Sacramenti, ex parte exp[re]fam mentionem faciunt propotiti a doloris: dicunt enim partem hujus Sacramenti esse contritionis: cum propotito non peccandi de cetero: & specialiter Trid. dicit in contritione includi, non tantum vita nova propotum, sed etiam veteris vita odiu[m], ubi videtur require propotum & dolorem tanquam duo. Si dicas loqui de propotito implicito, contra est, nam licet hoc sit probabile, attamen non est certum, probabilitas enim argumentatur Bellarm. supra, cum dolor efficax necessario semper sit propotum implicitum, aliocto tali dolore non sufficit opus præterita require propotum implicitum, sufficit enim idem, ac si dixisset, requirent dolor, qui sit propotum implicitum, & propotum implicitum, qui locutu[m] videtur parum apta. Conf. nam si sufficiat propotum implicitum, ergo præter dolorem non requiri propotum, quia doloripote est propotum implicitum, ergo cum Trid. dicit præter dolorem require propotum formale. Scio etiam hunc ratione ita responderi posse, ut sententia negans maneat probabilitas, sed non id est diligit probabilitas affirmans, nam vicinam ad argumentum nostrum sententia probabilitas respondet Bellarm. c. 67. quem proinde strula conatur explicare Gorm. n. 469, quasi sit pro nobis, nam n[on] misere clare loquerit in oppositu. Et pro ipsius sententia fuit etiam prudentes conjectura: sive congruat, nam imprimis finis Sacramenti Penitentia est partim reconciliatio cum Deo, partim recta dispolio vita impotens, sive conciliatio ex intentione confessio[n]is, ita sententia negans maneat probabilitas, sed non id est diligit probabilitas affirmans, nam vicinam ad argumentum nostrum sententia probabilitas respondet Bellarm. XI. in prima propositione; nam hinc agitur de valore Sacramenti.

894. Secundum. Idem n. 701. post agitatum questionem, utrum dolor debet præcedere confessionem; an vero satius sit ipsum præcedere absolutionem; in qua questione ipse P. Concius confitetur hoc Tono 9. pag. 223. esse VALDE PROBABLEM sat esse, si dolor præcedat solam absolutionem, Pater La-Croix ha[bit] loquitur: Quamvis secundum dicta PROBABILITYS sit, sufficiere dolorem post confessionem elicere, tamen praxis illius sententia est illicita & damna ab Innoc. XI. agitur enim de valore Sacramenti.

Quibus positis, quo jure P. Concius impingit Patr[er] La-Croix hanc calumniam, cum agatur de universalitate doloris, que per se timet ad valorem, LICITUM ESSE JUXTA IPSUM SEQUI OP[er] POSITAM MINUS PROBABLEM.

Duo hic summopere animadversi velim adversus Patrem Concinam.

Primum. P. Concius sepe dicit, ex vi sistematis probabilisticis ei inferior, nos posse sequi probabilita etiam quando agitur de valore Sacramenti relativa probabilitas, & taurio. Ostendat ipse cur ex vi sistematis probabilisticis non inferatur, nos non posse sequi probabilitatem quando agitur de valore Sacramenti relativa taurio. Et idem dicit pro fe Probabilitate.

Theol. a P. Zachar. locupl. Tom. II.